

перешць

№ 1. КИЇВ, 1945 Р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ IV

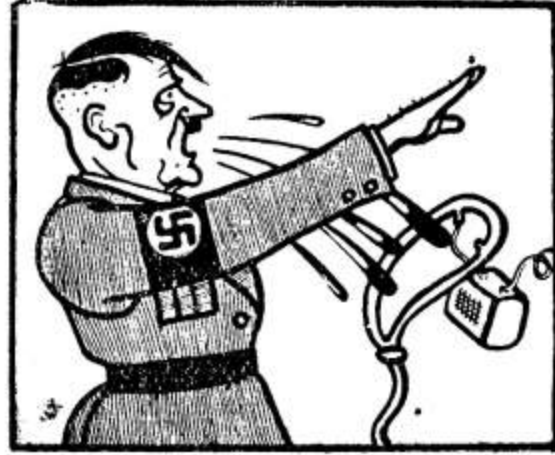
ВЖЕ ДВНАДЦЯТА ГОДИНА НАБЛИЖАЄТЬСЯ, І НІХТО НІДЕ З ВАС НЕ СХОВАЄТЬСЯ.

Малюнок О. Козюренка

Від перманського інформбюро

На півдні, півночі, заході, сході і в центрі НІМЕЧЧИНИ відбувалися активні операції в похоронних бюро і в гестапо. Було заготовлено 10.000 гробів, повішено 12 генералів і виловлено 7.000 дезертирів фольксштурму віком від 6 до 9 й від 65 до 97 років.

1941 рік.

На південний захід від УНТЕР-ДЕН-ЛІНДЕН загони гестапо раптово оточили радіостанцію. Після цієї вдалої операції сюди вдерся бронепоезд, який успішно прикривав виступ фюрера по радіо.

Далеко на захід від БУДАПЕШТА Салаші відкрив ураганний телеграфний вогонь по резиденції фюрера. Кожен телеснаряд починався словом «наших» і кінчався словами: «б'ють, рятуйте». Контрбатареєм вогнем резиденція швидко примусила замовкнути телевогонь Салаші. Останній сна-

ряд, випущений резиденцією фюрера, починався словом «Ідіот» і кінчався словами: «Твою Угорщину вмістили на койці біля Муссоліні. Швидше скорочуй комунікації».

В районі САТЕЛІТНИХ НОЧЛІЖОК сталася велика колотнеча з нагоди крадіжки старих підштаників Петена. Розвідка боем виявила праву холошу маршальського туалету в чемодані Лавалля, ліву за пазухою в Цанкова. Гудзики й штрипки проковтнув Муссоліні. Після тривалого опору, дуче дозволив поставити собі клізму.

В центрі БАНДЕРІВСЬКОГО СМІТНИКА пан Бандера прийняв від пана Гімmlера прапор своєї боротьби. Пан Бандера власноручно написав на прапорі свій історичний постулат: «Хайль Гітлер і я!» У знак особливої поваги, пан Гімmlер подарував панові Бандері свою щербату сокиру, трохи побитий міллю мундир, і дозволив поцілувати руку.

1945 рік.

У районі «ЛОНДОНСЬКОЇ ПОЛЬЩІ» тривала паніка з нагоди звільнення Червоною Армією Варшави, Кракова, Лодзі та інших центрів Польської республіки. Втративши будьяку надію потрапити до Варшави, пан АРЦІШЕВСЬКИЙ, ціною важких втрат решток здорового глузду, вирвав з географічної карти Бельгійське Конго (Африка) та Французький Індокитай (Азія). Підтриманий з флангів панами КВАПІНСЬКИМ і РАЧКОВСЬКИМ, пан АРЦІШЕВСЬКИЙ приліпив ці уривки карти до своєї імперії «від можа до можа». В цій операції особливо відзначилися пани СОСНКОВСЬКИЙ та КУКЕЛЬ.

НА ПІВДНІ, ПІВНОЧІ, ЗАХОДІ, СХОДІ Й У ЦЕНТРІ НІМЕЧЧИНИ гестапо провадило енергійні наступальні операції з метою виявлення серед населення прихованих запасів одягу й зброї для екіпування новосформованих дивізій фольксштурму. В наслідок блискавичних операцій, протягом лише однієї ночі було захоплено: 75.000 гумових сосок, 21.000 нічних горщиків, 45.000 комплектів пелюшок (з

них 44.999 ерзацних), 17.000 пар нічних пантофлів, 99.000 розпашонок і 5.000 тонн гігієнічного паперу (з них 1,01 кілограма підвищеної якості — без остюків).

У цей же час на шляхах ПОЛЬЩІ, СХІДНОЇ ПРУСІЇ й НІМЕЦЬКОЇ СІЛЕЗІЇ від Черняхівсько-Рокоссовсько-Жуково-Коневського урагану горіли «пантери», «фердинанди», «тигри», блискавично скорочувалася німецька територія, і німецькі дивізії в нестримному еластичному драпі лягали трупом і кричали «ГІТЛЕР КАПУТ!».

У ПІВНІЧНО-ЗАХІДНІЙ ЧАСТИНІ РИМА, на правому березі Тібра, в районі ВАТІКАНА відбувалися слізні промови й послання папи ПІЯ ХІІ, який пробивався на допомогу оточеному в звірячому лігвищі Адольфу Гітлеру.

На ряді ділянок БЕРЛІНА фріци рили протитанкові рови, пакували чемодани й штурмували поїзди, які не могли рушити з місця, бо їм уже нікуди було рушати.

НА ВОДНИХ РУБЕЖАХ

— Пане обер-лейтенанте, де ваші танки?
— У Віслі, пане полковнику.
— А люди?
— В Одері.
— Що ж ви собі думаєте?
— Хоч до Ельби живим добігти, пане полковнику.

ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ ФРІЦ

ФЕЛЬДФЕБЕЛЬ. — Ти куди руки підняв, Гансе? Наказано захищатись до останнього солдата!

ГАНС. — А я й є останній, пане фельдфебелю. Вся рота здався вже годину тому.

ФЕЛЬДФЕБЕЛЬ. — Куди ж ти лізеш поперед старшого чином?! Я здаюсь першим, а ти за мною!

ГАНС. — Слухаю, пане фельдфебелю. Дисципліна насамперед.

ЯКА РІЧКА ЗА ОДЕРОМ?

— Товаришу ефрейторе, а яка річка за Одером?
— Ельба.
— А далі?
— Рейн.
— А ще далі?
— Гітлер капут.
— Дякую, я саме туди попішаю.

Малюнок В. Гливенка.

І витупують «Катюші» із фашистів чорні душі.

ГЕСТАПОВЕЦЬ—(до фолькштурмівців)—Я вами не загатив Одера так загачу Шпрее.

НЕВИРІШЕНЕ ПИТАННЯ

Карлові Сукенцуцке в 1944 році стукнуло 78 літ.

У Карла Сукенцуцке була чималенька родина, яка складається з його дружини Єви — 75 літ та двох онуків — Курта 28 років і Ганса 26 років.

У Курта після побідоносного «бліц-крига» на сталінградських степах не було правої ноги, правого ока й правої руки, а в Ганса після такого ж «бліц-крига» на Дніпрі не було лівої ноги, лівого ока й лівої руки.

Отже, єдиним кормильцем всієї Сукенцуцкенової сім'ї був сам Карл Сукенцуцке, 78-мілітній старець.

1944 рік був уже для третьої імперії самим «кригом» без «бліца».

Разом з «бліцем» одійшли в минуле й українська пшениця, й українське сало, і кури, і гуси, і качки, і яйця...

А втрата всього цього для третьої імперії була значно дошкульніша, ніж втрата «бліца».

Сутужно було Карлові Сукенцуцке годувати свою родину: не завжди вистачало ерзац-кави, ерзац-картоплі й ерзац-хліба, хоч Карл Сукенцуцке стоїчно вистоював у чергах, сяк-так годуючи своїх старих та сліпо-безного-безруких.

Вдарилася понадтогальна мобілізація.

Не врятували Карла Сукенцуцке ні німецька дружина, ні сліпо-безного-безрукі онуки: Карл Сукенцуцке солдат!

Коли він прибув у військову частину, третя імперія котилася із західних схилів Карпат.

Командир роти, в яку потрапив Карл Сукенцуцке, довго-довго дивився на 78-мілітнього «гросс-фатера», думаючи:

— Ну, куди я його?

Рота захищала круту височінь, вкриту сковзкою кригою.

Держатись фашистам на схилах цієї височини було дуже важко: вони сковзались і падали...

Вдержати височінь надії вже не було, але й покинути її, відступаючи, загрожувало зривами солдатів в безодню через слизьку кригу.

Подивився командир роти ще раз на 78-мілітнього Карла Сукенцуцке і вдарив себе по лобі:

— Евріка!!

Він покликав двох солдатів, наказав узяти Карла Сукенцуцке під руки й обережно поводити його на найслизькіших місцях по схилу височини.

Солдати поводили «гросс-фатера».

Після цього рота вже не сковзалась і більш-менш благополучно відійшла.

Пісок, що сипався із 78-мілітнього Карла Сукенцуцке, врятував становище.

Командир роти представив Карла Сукенцуцке до нагороди залізним хрестом.

У штабі армії погодилися, що подвиг і героїство 78-мілітнього Карла Сукенцуцке варті високої нагороди орденом залізного хреста.

Одне тільки непокоїло командування: куди того залізного хреста чіпляти?

Коли солдат грудьми захищає батьківщину, хреста чіпляють на груди...

А Карл Сукенцуцке прислужився батьківщині зовсім не грудьми...

Остап ВИШНЯ.

БЕРЛІН ЕВАКУЮЄТЬСЯ

— Ви чули, гер Мюллер, почалася евакуація Берліна?

— Куди?

— Капітали в Аргентину, фюрерів до Іспанії, а нас з вами до фолькштурму.

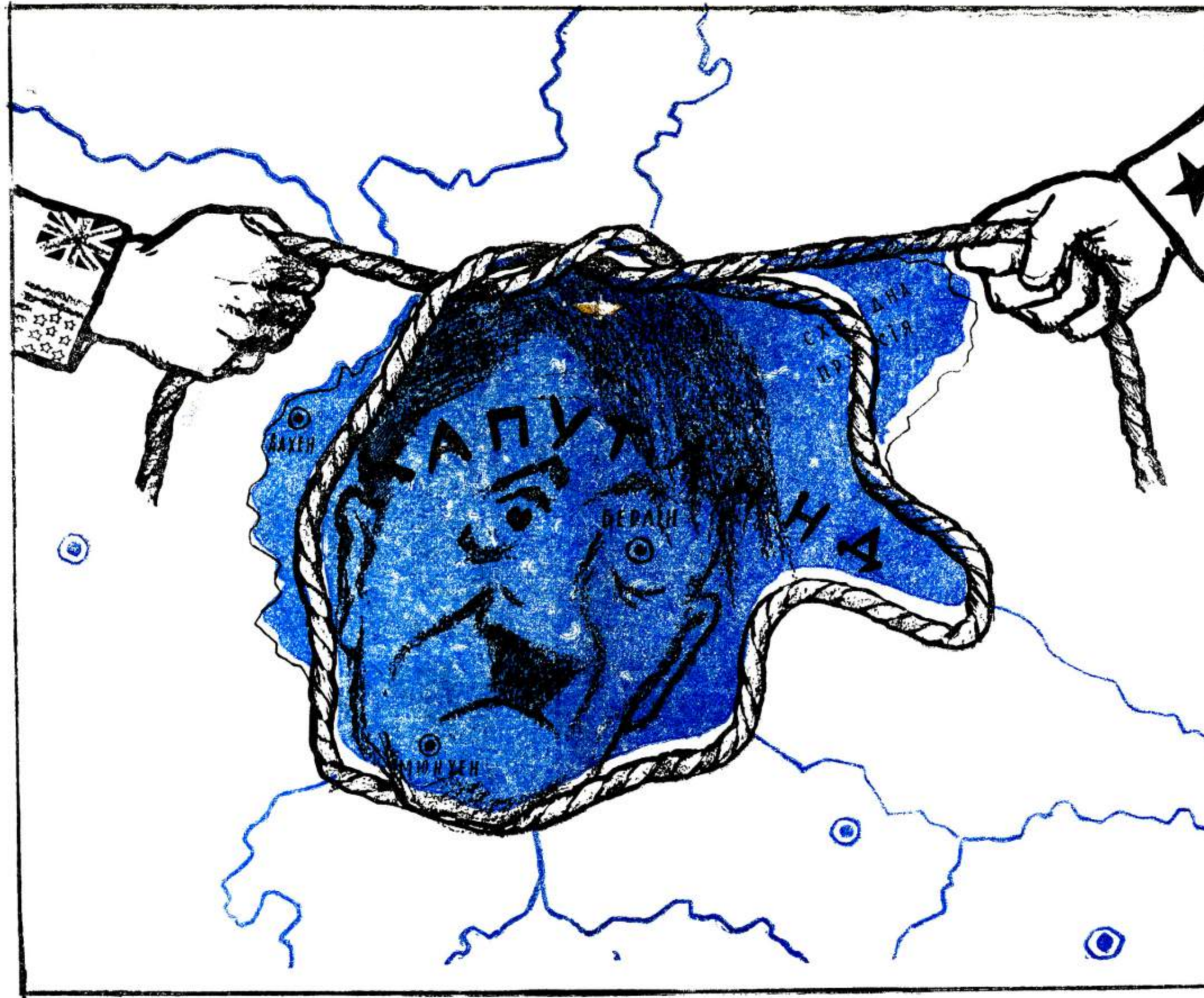
ЄДИНИЙ ПРИТУЛОК

— Як ти гадаєш, Віллі, хто заховає Гітлера, коли росіяни візьмуть Берлін?

— Земля.

— Дуже, ми ж ідемо з візитою до фюрера, а ви без галстука...
— Ой, Салаші, не нагадуйте мені про галстук!

ДЕЙЧЛЯНД У 1945 РОЦІ

ПРИВИДИ ГІТЛЕРА

Зелена од світла в очах каламуть,
Він сонце ладен би тепер погасити,
Щоб тільки нічого не бачить,
Не чує,
Як банда його почина голосити.

А ніч наполяже — він світу не рад,
Примари його починають терзати.
Привабна Україна, Москва, Сталінград,
Балкани, Прибалтика, Вісла, Карпати.

У двері щось входить, вірвоку несе,
Загвинчує гака над ліжком у стелі,
А потім регоче, за плечі трясє.
І раптом його вибиває з постелі.

Підламує ноги злочинства тягар,
Неначе на шию почеплений камінь.
Він хоче одвести смертельний удар
І скривлену твар затуляє руками.

Вслухається довго в зловіщу пільму.
І труситись весь од холодного поту.
Ввижаються скопища люду йому
Арійської раси, у вигляді скоту.

Розлючені, дикі — ревуть табуни,
Ладні його тут підійняти на роги, —
А він з переляку приплюс до стіни.
Тікати б, тікати б... не слухають ноги.

Він крикнути хоче — і гласу нема,
За горло хтось душить міцними руками...
За комір хапа, догори підійма
І хоче з розгону жбурути до ями.

І киди об землю. Тепер він кричить —
І раптом жахається власного крику.
За слиною важко хтось дихає: — цить!
— Сюди його, шепче, сюди на осики!..

У вікна за тим, розбиваючи шкло,
Просовують морди тварюки рогаті,
На роги намотують все, що було
В його затушкованій, затхлій кімнаті.

А потім, уздрівши владку свого,
Тварюки ці ревище дике зчинили:
Обнюхували і лизали його,
Хвостами плескали, у ратиці били.

— Тепер веселися, радій — це ж плоди
Твоєї духовної праці-роботи,
Ми схожі на тебе, мов крапля води,
Ти звір, володар наш, а ми твої скоти.

Добра ми тепер не відрізим од зла,
Ладу од сваволі, ганьби та розбою.
І ці ще нечуті, високі діла
Навіки прославили нас із тобою.

СЕРЕД НІМЕЦЬКИХ ШЕПТУНІВ

— Гер Гоппе, ви підете дивитись, як вішати-
тимуть Гітлера?
— З охотою, якщо не потраплю раніш під
сокиру Гімmlера.

— Чому нашого фюрера заборонено називати ослом?
— Щоб не видати противників військової таємниці.

— Ви чули, що росіяни, американці й англійці оголосили міжнародний конкурс на міцний сталевий трос?
— Для чого?
— Щоб Герінг не зірвався з шибениці.

І ринула в спальню твариняча рать
І стала періщить владку хвостами.
Ревіть заходилася, бігать, кричать:
— Радійте, радійте! він з нами, він з нами!..
— Хайль Гітлер! Хайль Гітлер! він сам заревів

І далі під стіну почав задкувати.
Сяк-так дерев'яшки на ноги надів,
Шмигнув крізь вікно і подався тікати.
Шукав і не бачив затишного доту.

А вслід йому бігли страшні табуни
Арійсько-фашистського лютого скоту.
А вітер свистить, шаленіє вдалі,
Пронизує, шарпа, склепляє повіки
І вийшли назустріч йому слід землі
Каліки, каліки, каліки, каліки.

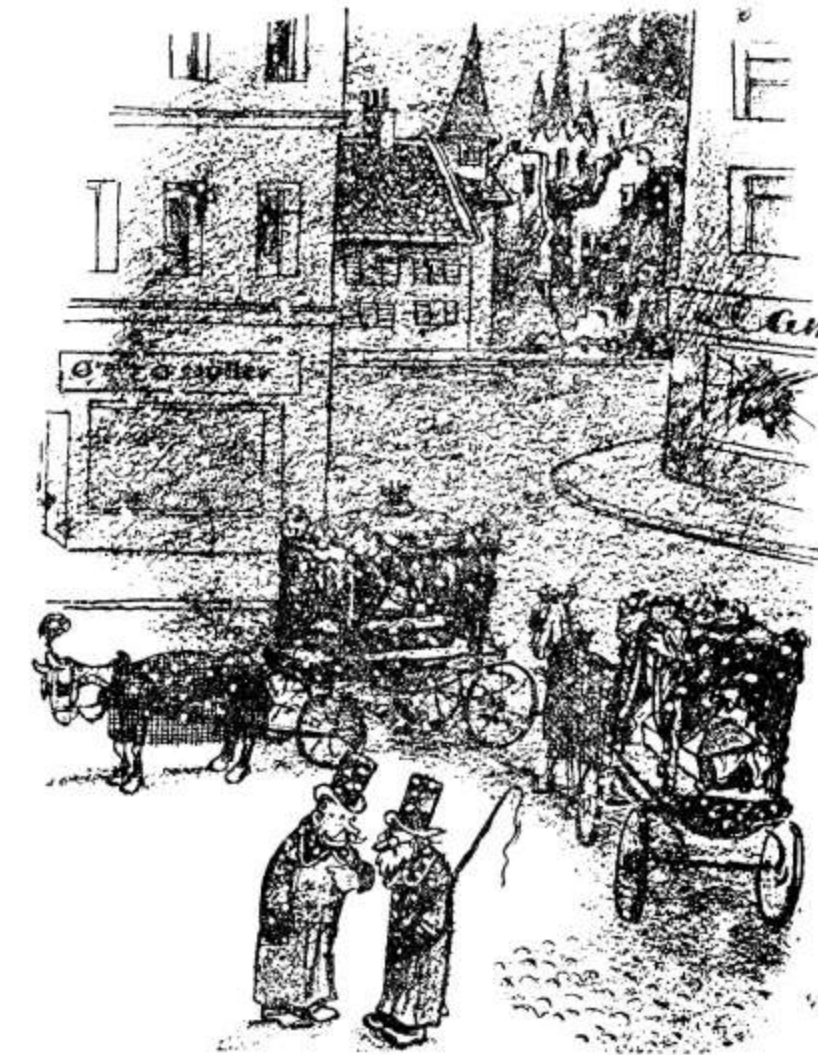
Усе, що солдатами звалось колись,
Колишні його і надії і мрії.
І гнівні і мстиві вони підвелись
Зариті у землю страшної Росії.

Біжить він, тікає із видом блідим,
Із ляку та холоду ляска зубами.
Мерці та каліки женуться за ним
І крешуть на-осліп в дерева лобами.

Услід йому милиці люто свистять,
Прокльони, погрози дошкульні і грізні.
У нього й повз нього летять і летять
Кістки і хрести і протези залізни.

Нарешті вшухає, стихає усе.
Нічого й нікого навколо немає.
А ввечері знов лихоманка трясє,
І знову спочатку усе починає.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

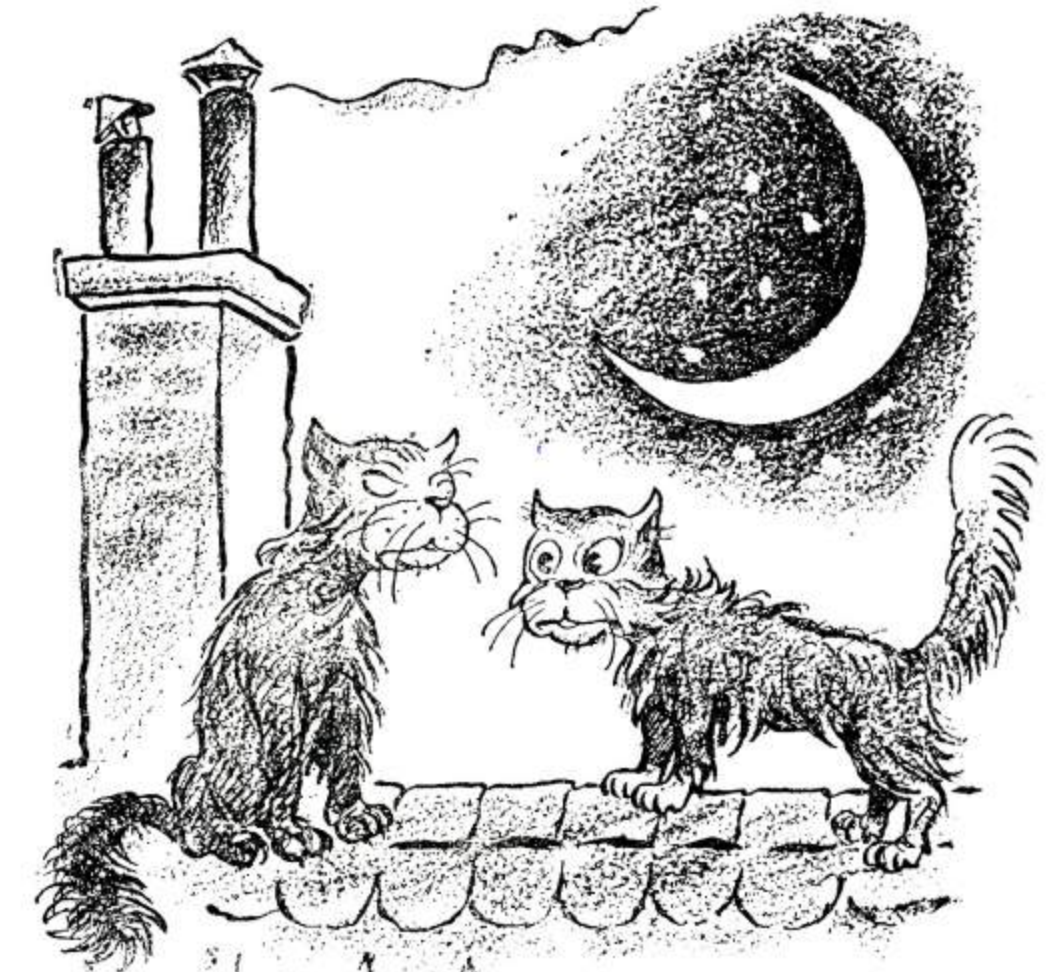

САЛА НЕ БУДЕ

— Майн мутер, а де ж новорічне сало від фатера з Києва?
— Ах, Ельзочко, забудь про фатера, про сало й про Київ.

ТУРБОТИ ГРОБОВОЗА

— З Новим роком, Міхель. Ти вже вправився?
— Та де там. Треба мотора ставити, бо шкапа на цій роботі ноги витягне.

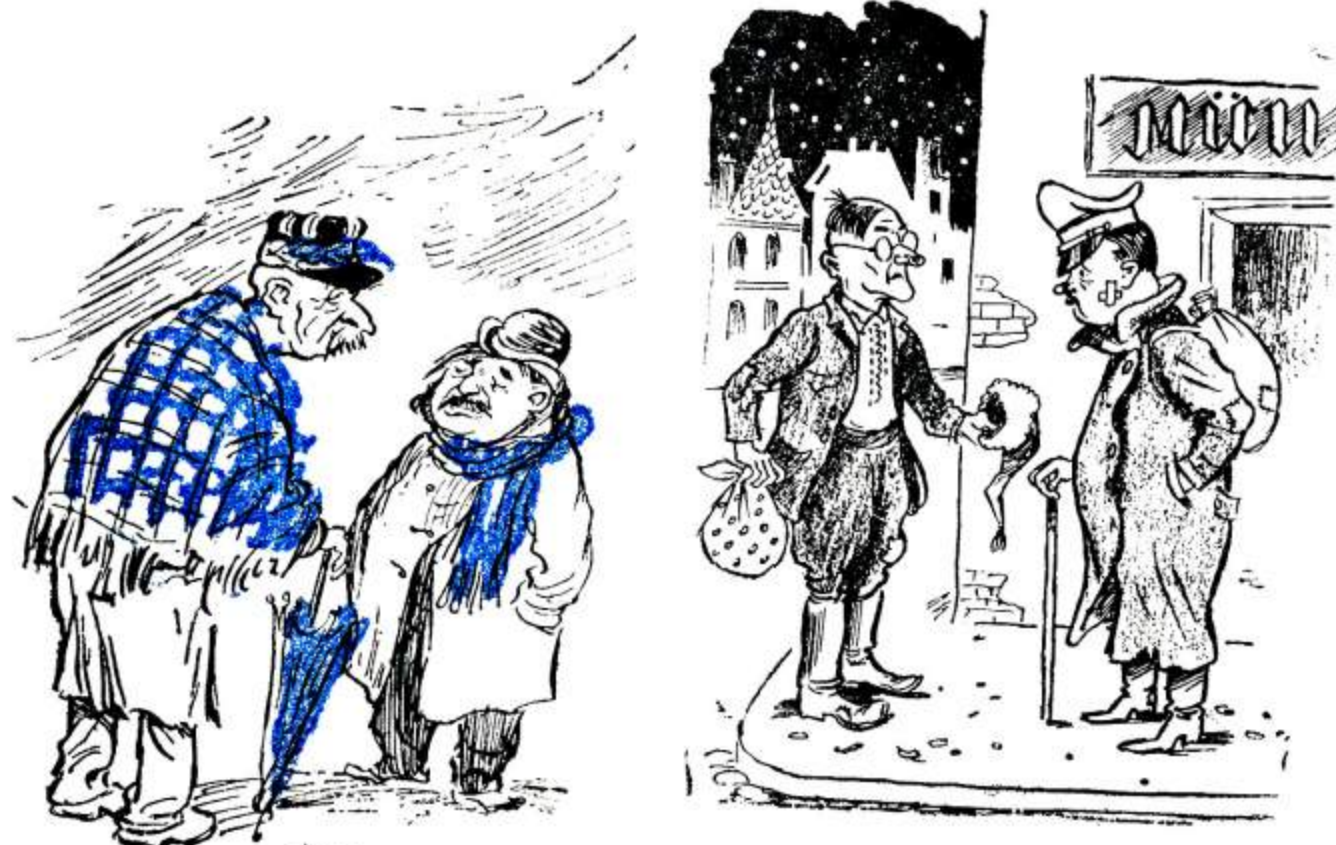

ТРИВОГА СЕРЕД ЕРЗАЦІВ

КІТ. — Майн лібе кетцхен, поради, що робити. Мене зареєстрували в гестапо, як дійну корову.
КІШКА. — Так тобі, котику, повезло! А я боюсь сходити на землю, бо вони хотять засмажити мене, як різдвяну гуску.

СЛУШНЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Товариші гумористи, шукайте нових тем, бо в 1945 році я навіки заберу від вас Гітлера з усіма геббельсенятами.

— Так то, мосьє Лаваль, у 1944 році ми з вами повисли в повітрі.
— В повітрі то ще нічого, мосьє Петен, а от, де ми будемо висіти в 1945 році?..

ДРУЗІ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ ЗНОВУ

— Що, пане Бандеро, приморозило?
— Ні, пане Кох, припекло...

Фрау Геббельс. Фрау Герінг. Фрау Гімmlер. Фрау Ріббентроп.
ВИСТАВКА ВЕЛЬМОЖНИХ УДІВ 1945 РОКУ

В Л А С Н И Й П О Ч Е Р К

Аполоне Свиридовичу, почнемо? — м'яко сказав завіт, звертаючись до художнього керівника.

Аполон Свиридович підійшов до столу, за яким уже сиділи директор, черговий режисер, адміністратор і один з тих працівників театру, які вміють водночас виконувати функції суфлера, помрежа, звукоформлювача і зв'язківця між розподільником і дружиною художнього керівника. Це був театральний старожил, якого всі звали дядя Пава.

— Так от, товариші, репертуарний план... Прошу з усією серйозністю поставитись до цієї роботи. Ви ж розумієте: творче обличчя нашого театру, його власний почерк... Одним словом, давайте обговоримо пропозиції нашого шановного завіта Кіндрата Петровича.

— Власне, пропозицій у мене немає, — знікотив завіт, — я гадав вислухати керівних товаришів — підсумувати і потім вже і той...

— Ну от. Ви хочете, щоб я і за репертуарний план догани одержував! — скипів директор.—Завтра ранком маю телеграфувати і точка.

— Так завжди, подумати не дадуть, — не погоджувався завіт. — Це ж не дріб'язок якийсь — репертуарний план.

— Юрінда! Не впервой, — кинув бувалий дядя Пава і витяг за-смальцьовану записну книжку. — Пишіть: «Гамлет», «Собака на сні», «Ревізор», «Гроза», «Украдене щастя», п'єса українського радянського драматурга...

— Дозвольте, дозвольте! Та це ж той самий план, який ми подавали торік.

— Поміляйтесь — торік першим ішло «Украдене щастя». А потім «Гамлет».

— А позаторік?

— Позаторік список починався з «Собаки на сні».

— А чому ж тепер з «Гамлета»?

— Тепер ми театр психологічний.

— Да, товариші, — втрутився Аполон Свиридович, — нам нарешті треба раз назавжди уяснити: період творчих шукань закінчено. Бувши театром реалістичним, я сказав би, суґубо реалістичним, ми перетворились на героїко-романтичний з музикою, потім без музики, а тепер твердо стали на шляхи здорового психологізму. Отже, дядя Пава має рацію — цього року починати треба з «Гамлета».

— Незручно якось—у нас «Гамлет» на афіші значиться шість років...

— Ну й що ж! — скипів директор, — іншим можна, а ми що, у бога теля з'їли?

— Я не розумію!

— Що тут розуміти! Та візьміть театр Франка. Там протягом цілої четвертої п'ятирічки з анонсів не сходив Юрій Яновський із своїми «Потомками». З 1940 року його замінив Леонід Первомайський з «Довбушем», тепер заступає Іван Чабаненко...

— А «Дванадцять ніч» франківці анонсують років з десять, — додав режисер.

— Он «Пісня про свічку» у заньківчан сім років у плані, — піддав дядя Пава.

— Так, Кіндрате Петровичу, ви людина свіжа, не знаєте театральних традицій, — підсумував Аполон Свиридович, — отже запишемо пропозицію дяді Пави.

— Може б все таки визначити назву радянської п'єси, чи хоч прізвище автора?

— Категорично проти! — директор аж стукнув кулаком об стіл.

— Ви хочете зіпсувати мені взаємини з усіма письменниками.

— Так, так, Кіндрате Петровичу, називати радянську п'єсу чи бо-дай прізвище автора в репертуарному плані — недоцільно, — пояснив Аполон Свиридович. — Поперше, коли ми скажемо «радянська п'єса», це свідчитиме про вибагливість нашого смаку—мовляв, серед наявних п'єс немає підходящих і, подруге, кожен з радянських драматургів буде думати—а може це для мене місце лишили. Директор має рацію... Ви візьміть столичні театри. Скажімо, російську драму. Ось уже років з чотири Хохлов навіть на афішу не пускає якоїсь назви і нічого, сходить.

— Може б Чехова щось,—несміливо запитав режисер,—«Вишне-вий» там чи «Дядю Ваню»? Інші театри збираються ставити...

— Облиште ви, ради бога! — нервував директор. — Хай інші поставлять спершу. А ми подивимось. Якщо той, візьмемо ескізи костюмів, декорацій і повторимо. «Двері ліворуч» перенесемо «праворуч» і от вам: і власна постановка, і гроші цілі.

— Інших пропозицій не буде? — запитав Аполон Свиридович.

— Досить. Точка. Дайте сюди список. — Директор висмикнув із рук завіта свіжоскладений репертуарний план. — Я завтра як бабахну в Комітет заявку тисяч на тридцять метрів оксамиту, шовку, крепдешину — то вони знатимуть, як вимагати репертуарні плани!

— І амоналу не забудьте. Хоча б з півтонни. Вибухи не виходять, — підказав дядя Пава.

— Не дадуть. Нічого не дадуть.

— А ви все таки напишіть. Хай офіційно відмовлять. Папірець збережемо, а в кінці року — пред'явимо, немає матеріалів — немає репертуарних планів.

— Та що я: перший день в театрі чи що?! — образився директор.

— Ну, от, здається, кінчили.

— А що ж робитимемо зараз? — спитав адміністратор, який увесь час мовчав.

— А ви що, маленький! По вівторках «Аза», в середу «Шельменко», четверги — дайте «Грицеві», по п'ятницях «Дай серцю волю», в суботи й неділі — що хочете.

— Значить як і раніше?

— Нового нічого.

— Гаразд.

Адміністратор підвівся й мовчки пішов складати репертуарний план на місяць.

Юрій ДОЛЬД.

Ц О К У Л Ь С К А Р Ж И Т Ь С Я

Не встигли ми відкрити наш мистецький відділ, як до редакції зайшов мужчина років сорока, в модних чоботях, з коротенькими халявами, в пальто «реглан». Московшвейська сіра пояркова шляпа прикривала буйне, підстрижене, як у Гоголя, волосся, а рідка гостра борідка робила його однаково схожим і на різночинця, і на втеклого каторжника.

— Распутін, чи що? — прошепотів черговий художник, схопившись за олівець.

— Не впізнали? Га?

— Правду кажучи... ні.

— А я, гадаєте, сам себе впізнаю. Ви гляньте сюди.

Людина підняла борідку і показала «стояче-отложной» комірець, які наприкінці минулого століття носили реєстратори, архірейські хористи, переписчики та інші шминдрики.

— Так... а хто ж ви будете?

— Я? Ви ще й питаєте? Я

Цокуль з «Наймички» Тобілевича. Не вірите, що з мене так поглумилися? Поїдьте в Мелітополь. Там у театрі імені Шевченка і не таке побачите. Мене, Цокуля, режисер примушує на сцені плигати з ліжка в ліжку, цілуватись з монашками. А наймичку, мою наймичку, за яку я заплатив чистісіньким вівсом, режисер у першій картині примусив співати вальс Штрауса...

— Що? Штр...

— Ну да, Штрауса. Того са-

мого, що «Казка віденського лісу» і «Дунайські хвилі». Режисер каже, що в артистки колоратурне сопрано. А коли б у неї, не дай бог, був бас, що б вона тоді співала? «Блоху», чи «Застольну» Бетховена?! Що, я вас питаю?!

Цокуль упав на стілець і заридав.

Секретар редакції подзвонив до Комітету в справах мистецтва.

Телефон був зайнятий.

Багато таємниць ховають мовчазні ліси південної Німеччини. Чимало дечого бачили тут на своєму довгому віку кремезні дуби. І одноручого рицаря фон-Берліхінгена, який не знав тотальних мобілізацій, і браконьєрів, які плавали на рицарів, полюючи в їх володіннях, і...

Та мовчать кристалі дуби-дідугани, стережуть таємниці своїх хазців. Не розкажуть дуби нічого з своєї сивої давнини, не розкажуть і чому їх спокій у ніч на 1 січня був порушений криками та прокльонами...

Проте...

Тьмяно догорало вогнище, вихоплюючи з темряви масивні, мов гранітні брили, стовбури дубів. Біля вогнища грілася літня людина. Дедалі холоднішало. Людина, лаючись на мороз, підставляла до вогню то один, то другий бік. Коли це раптом зза куцв вихопився якийсь обірванець, кинувся на кусень черствого хліба, що лежав біля вогнища, і з гарчанням почав його гризти.

При світлі спалахнулої сухої гілки в очі людини кинулося давно неголене обличчя обірванця. Проте, гладеньке пузце та модний, хоч брудний і порваний одяг свідчили, що обірванець знав колись і кращі часи у своєму житті.

— Еге, друже, це не діло! На свій бенкет я вас не припрошував, — сказала людина, що грілася біля вогнища, і енергійно схопила незваного гостя за карк.

— Залиште, не буду! — прохрипів гість, ковтнувши останню крихту хліба.

— Я і сам знаю, що не будеш, бо хліба вже немає. Ну, та гаразд. Коли не будеш, то й добре. Сідай, грійся. Хоч ти й німець, та мабуть з порядних, якщо в лісі ховаєшся.

Помовчали. Гість підозріло оглядав господаря.

— А бодай тому Гітлерові ні дна, ні покривки! — сердито буркнув господар. — Мабуть уже дванадцята година, а чарки доброго вина на Новий рік ось уже який рік немає.

— Ваша правда, — сказав обірванець, — фюрер загубив Німеччину й усіх нас загубить.

— А йому плювати на таких, як ми! — сказав господар і сам плюнув.

Обидва замовкли. Обірванець пильно розглядав господаря вогнища.

— Що ви мене їсте очима, як німець сало? — спитав той.

— О-о, — застогнав обірванець, — коли б зараз хоч шматочок сала! Га?..

— Зразу видно німця-салолоба, — пожартував господар. — Давно, мабуть, уже не нюхали його!.. А звідки ви, колего, коли це не секрет?

— З Нюрнберга, — відповів гість, — а ви звідки?

— Та й я ніби недавно звідти. Виходить, ми земляки.

— Дивно, — сказав обірванець, — Ви ще такий молодий... Як же вам пощастило уникнути фронту?

— Що ви, — засміявся господар, — я вже мобілізований, ще в 1941 році.

— То, виходить, ви втекли з армії? Дезертир?

— З якої там армії!.. А чого, власне, ти в лісі вештаєшся?..

— Я від тотальної ховаюся, — відповів обірванець. — Нехай Гітлер воює, мені і в тилу непогано.

— Так-так... А я з Франції, з Ельзаса, добровільно мобілізований працювати в Німеччині, бодай вона вам провалилася!

— Ах, ти ж нахаба, негроїдський покидьок, французька жаба! — раптом заверещав нюрнбержець. Та ти знаєш, хто такі німці? Я тебе зараз же до гестапо відправляю.

— Таке!.. Гестапо далеко, — перебив німцеве верещання ельзасець. — Та до того ще й казочка така є: одвів так один одного до гестапо, а там йому замість подяки намилили шню та на фронт, а тепер дружину цього тотального дезертира-патріота вдовою кличуть. Ну, як, хороша моя казочка?.. А лаєшся ти, між іншим, як мій колишній хазяїн, гер Шмерке. Не будь я Подем Бурже, коли я до нього кінець-кінцем не доберусь!

— А-а, так це ти! — закричав німець. — Знай же, перед тобою Шмерке. Так-так, Шмерке, твій хазяїн! Наказую тобі зараз же прокричати тричі на честь фюрера «Хайль Гітлер», або тут тобі капут!..

— Ого розгавкався! — засміявся Поль Бурже — А, втім, з нагоди такої зустрічі та ще під Новий рік можу закричати. Тричі, кажеш? Навіщо тричі? Раз закричу: Плював я на твого Гітлера і на тебе разом!..

Поль Бурже несподівано схопився на рівні ноги, згріб гер Шмерке і заходився обробляти його своїми важкими кулаками.

Мовчать справжньо-німецькі дуби. Та й що тут скажеш.

Максим РІВНИЙ.

СВІТОВІ ДОСЯГНЕННЯ АРІЙСЬКОГО СПОРТУ (До підсумків спортивного року)

Минулий спортивний рік у Німеччині являє чималий інтерес для всіх, хто цікавиться спортом, зокрема, карколомним.

Виняткові успіхи досягнуті з бігу, особливо на великі відстані. Різні там марафонські пробіги безумовно бліднуть перед

дистанціями, досягнутими в 1944 році. Коли грек колись пробіг 40 кілометрів, щоб сповістити про перемогу, то тепер німецькі генерали бігають до фюрера за 400—500 кілометрів з вістями про поразку.

Організовані масові кроси почи на всі зусилля, не змогли

— Як у тебе справи з географією, Васю?
— Проходимо Угорщину. А у вас?
— А ми вже її закінчуємо.

лісисто-пересіченій місцевості (наприклад, Карпати) користувалися великим успіхом, збираючи багато учасників, особливо полоненими.

Широке розповсюдження дістав біг у мішках, — цей істинно німецький спорт. Через зловживання ним у переважній більшості учасників підкошувалися не тільки ноги, але й голови.

Лижні перегони вражали лише технікою підготовки — умінням нагострити лижі, але великих успіхів не виявили, бо інструктори-фіни терміново вибули у східному напрямі.

На футбольному полі, поряд з явною незіграністю збірної команди «Нова Європа», відзначено цевміння німецьких гравців діяти головою. Проте, знавці вважають, що цей недолік іде від самого капітана команди Гітлера, який у своїй діяльності так і не опанував техніки праці головою.

Захист і воротарі, не зважаючи на всі зусилля, не змогли

захистити воріт № 1, воріт № 2 і всіх інших від гарматних ударів противника.

Півзахист із так званих «нейтральних» країн діяв досить активно, прагнучи прикрити лідерів команди. Але, як кажуть, з цього дива не вийшло пива.

Рекорд підняття тягарів встановив сам пан Герінг, який особисто піднявся сходами на другий поверх. Перекрити власний рекорд йому завадило лише те, що в Берліні після бомбардувань не знайшлося уцілілого третього поверху.

З важкої атлетики повідомити більше нічого не можемо, бо Геббельс заборонив саму назву цього спорту, жоден тягар не повинен лягати на душу німця.

Щоправда, до преси просочилися відомості про боротьбу з нитиками, маловірами та генералами. Відмічається лише, що улюбленим прийомом гестапо в боротьбі з генералами був тур де тет. Це впливає з того, що багато учасників боротьби опинилися без вищезгаданих тетів, тобто без звичайнісіньких голів.

Підбиваючи підсумки, можна сказати, що за останній рік істинно арійські спортсмени показали, чого може досягнути обрана раса, коли за неї як слід беруться.

Майстер спорту
Степан НАСТУПАЮЧИЙ.

Відповідальний редактор Л. ПАЛАМАРЧУК.

Адреса редакції: Київ, Тимофіївська, 7. Прийом щодня з 2 до 6 год. Рукописи не повертаються.

Передплатна ціна на журнал 4 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У „Радянська Україна“.

БАНДЕРІВЕЦЬ. — Ясний пане, я дістав тільки 25 срібників, з вас іще п'ять.